

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Udrag fra Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob01val-shoot-idm139811112918752/facsimile.pdf> (tilgået 29. november 2021)

Anvendt udgave: Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

te dog de Fleste deres Skridt mod Byen og søgte hen til Nørrekvarter, til Petri Kirkegaard og de omliggende store Haver, thi det var saa Skik fra gammel Tid, at man de Sommersøndage efter Aftensang spadserede der og drog frisk Luft i de grønne Træers Skygge. Den Gang nu Fjenden lagde sig foran Voldene, var den Skik falden bort af sig selv og Kirkegaarden havde været tom de Helligdage som de Søgne, men idag var den bleven tagen op igjen, og gjennem begge Indgangene ud til Nørregade myldrede det ind med Folk; Adel og Borger, Ringe og Høje, Alle saa havde de mindedes Petri Kirkegaards bredkronede Linde.

Mellem grønne Tuer og paa brede Ligsten laa Borgerfolk i muntre Klynger, Mand og Kone, Børn og Bekjendte, og nød deres Aftenkost; Læredrengen stod bagved og gullede fornøjet paa det lækre Søndagsbrød, mens han ventede paa Kurven. Smaabørn trippede med Hænderne fulde af Levninger hen til de forsultne Tiggerunger oppe ved Muren, videbegjærlige Drengene stavede sig igjennem de lange Gravskrifter og Fatter lytted beundrende til, mens Mutter og Pigebørnene mønstred de Spadserendes Dragter; thi i de brede Gange gik de fornemme Folk frem og tilbage, de kom lidt senere end de andre og spiste enten hjemme eller paa Trakteurstederne i Haverne bagved.

Det var stive Fruer og fine Jomfruer, gamle Raadmænd og unge Officerer, brede Her-

remænd og fremmede Residenter. Her gik den rørige graa Hans Nansen, smilende til alle Sider, mens han lemped sine Skridt efter den gamle, hovedrige Villem Fiuren og lyttede til hans pibende Røst; der kom Corfitz Trolle og den stive Otto Krag, her stod Fru Ide Daa med de dejlige Øjne og talte med gamle Axel Urup med det evige Smil og de store Tænder, mens hans krumpne Hustru, Fru Sidsel Grubbe tripped langsomt afsted med Søster Rigitze og den utaalmodige Marie, og der var Gersdorf og der var Schack, og der var Thuresen med hans hørgule Manke og Peder Retz med hans spanske Lader og spanske Dragt.

Ulrik Frederik var der ogsaa, han var i Følge med Niels Rosenkrands, den kjække Oberstlieutenant med det franske Væsen og de livlige Gebærder.

De mødte Fru Rigitze og de Andre. Ulrik Frederik hilser koldt og afmaalt og vil gaa forbi, thi siden Skilsmissen fra Sofie Urne bærer han Nag til Fru Rigitze, hvem han, som en af Dronningens varmeste Tilhængere, mistænker for at have havt en Finger med i Spillet; men Rosenkrands standser og Axel Urup beder dem nu saa venligt spise til Aften med i Johan Adolfs Have, at det var vanskeligt at slippe, og de gaa begge to med.

Lidt efter sidder da hele Selskabet i det murede Lysthus og tager for sig af de landlege Retter, som Urtegaardsmanden havde at opvarte med.

„Er det sandt, skal En tro,“ spurgte Fru